

ESS / JANI KERONEN

Kyllä kannatti maksaa 118 000 euroa! Anneli Jussila ihailee rauhoitettavaksi ostettua kahdeksan hehtaarin metsäpalstaa.

Oma pala ikimetsää

Luonnonperintösäätiö ostaa lahjoitusvaroin metsiä suojeltavaksi

ESS-Ursula Lehtivuori
HEINOLA

Lapin eteläpuolisessa Suomessa on suojeltu metsistä noin kaksi prosenttia. Määrä ei tyydytä kaikkia metsien ystäviä, jotka ovatkin ottaneet aloitteen omiin käsiinsä. Näin on syntynyt Luonnonperintösäätiö, joka ostaa lahjoitusvaroin metsiä ja rauhoittaa ne.

–Kaksi prosenttia on hirveän vähän, 10 prosenttia voisi olla tavoiteltava määrä, joskaan ei sekään kovin paljon ole, sanoo säätiön toiminnanjohtaja **Anneli Jussila**.

Luonnonperintösäätiön perusti vuonna 1995 tunnettu luonnonsuojelija, kalastaja ja kirjailija **Pentti Linkola**. Pesämunana olivat omat 400 000 markan säästöt.

Metsänystävien käsi on ollut karttuissa: tähän mennessä säätiö on pystynyt ostamaan suojeltavaa 1,5 miljoonalla eurolla. Näillä lahjoitusvaroilla on saatu noin 280 hehtaaria, joka vankalta puustoltaan vastaa jopa tuhatta hehtaaria keskimääräistä talousmetsää.

Jussila sanoo, että yleensä lahjoitukset vaihtelevat 20–100 euron välillä, mutta jopa 200 000 euron lahjoituksia

on saatu. Rahaa saadaan myös testamentein.

–Enemmänkin saisi tulla puhelujia, että täällä eräs vanha herra haluaa lahjoittaa teille koko omaisuutensa.

Ikimetsän ystävät

Säätiöllä on kannatusyhdistys Ikimetsän ystävät, jonka jäsenistä moni on metsäalaa ja luontoon perehtynyt, osa jopa ammattilaisina. Jussila kertoo, että tarkoitus on houkuttaa ihmisiä myös säätiön kummijäseniksi. Mukaan pääsisi jo kymppinä kuussa.

–Tarkoituksena on, että tavalliset ihmiset saisivat vastineeksi pienen palan ikimetsää, jonka pinta-alaa he voivat kasvattaa kuukausittain.

Yhdysvalloissa lahjoituksen saa vähentää verotuksessa. Suomessa tästä vasta unelmoitetaan. Toisaalta jos myy valtiolle metsää suojeltavaksi, ei tarvitse maksaa myyntivoitosta 28 prosentin pääomaveroa. Samana verotusta haetaan säätiölle.

Jussila huokaa, että säätiölle tarjotaan paljon enemmän metsiä kuin mihin sillä on varaa. Viime vuonna metsä kallis-tui erityisen paljon. Säätiö ostaisi mieluiten suoraan metsänomistajilta, sillä kiinteistöväylillä olevan metsän

Ollaanko kartalla? Anneli Jussila ottaa suuntaa.

hintaa nostaa tarjoukspailu. –Ei olisi oikein lahjoittajia kohtaan maksaa metsistä ylihintaa.

Metsäkauppojen hintaa nos-

taa sekin, että säätiö ostaa myös maapohjan, sillä metsä haetaan pysyvään suojeluun.

–Olemme vastuussa lahjoittajillemme. Olisihan hirveää,

"Hakkuiden hyväksi, suojelua vastaan"

■ Hallitus on sitoutunut hillitsemään ilmastonmuutosta, hidastamaan luonnon monimuotoisuuden köyhtymistä, parantamaan Itämeren tilaa ja vähentämään rakennusten energiankulutusta.

– Mikään näistä tavoitteista ei tällä budjetilla toteudu, arvostelee Luonnonsuojeluliiton toiminnanjohtaja **Eero Yrjö-Koskinen**.

–Päinvastoin, ympäristön ja luonnonsuojelun määrärahoja ollaan edelleen leikkamassa. Etelä-Suomen metsiensuojeluun varatut määrärahat eivät riitä estämään

luonnon monimuotoisuuden vähenemistä.

–Budjettiesitys on räikeässä epätasapainossa hakkuiden hyväksi. Hallituksen metsäveropäätös voi lisätä hakkuita nimenomaan varttuneissa metsissä, vaikka teollisuus kaipaa ennen muuta harvennuspua, sanoo liiton metsäasiantuntija **Harri Hölttä**.

Suojeluun 7 miljoonaa

Höltän mielestä on vaarallista, että 170 miljoonan euron metsäverohelpotusten rinnalla uusien suojelalueiden ostoon on tänä vuonna vain seit-

jos seuraava sukupolvi myisi maat.

Ostettavan metsän hinta määräytyy sen puuston perusteella. Käyvän hinnan lähtökohdalla on metsänhoitoyhdistyksen laatima puustoarvio, joka on tehty puunmyyntiä varten ikäänkuin puut myytäisiin teollisuudelle.

Kun säätiö harkitsee metsätilan ostoa, paljon merkitsee se, mitä tilan naapurissa on. Olisi suotavaa, että hankinnan ansiosta syntyisi biologisia metsäkäytäviä.

Metsän monet merkitykset

Luonnonperintösäätiö on nostamassa profiliaan. Elokuun lopulla hallitukseen nousee europarlamentaarikko **Sirpa Pie-**

tikäinen, akatemiaprofessori ja biodiversiteettitutkija **Ilkka Hanski** – ja professori, kielitieteilijä **Kaisa Häkkinen** sekä kirjailija-näyttelijä **Reidar Palmgren**.

–Niin, metsällä on monia merkityksiä ihmiselle. Metsä on myös kulttuuria, Jussila selittää lingvistin ja taitelijan valintaa.

Linkola on paljon tunnetumpi – ja kiistellympi – kuin hänen perustamansa säätiö. Jussila sanoo, että äärimielipiteistään tunnettu mies pysyy tarkoituksellisesti taustalla.

–Säätiö ei ota kantaa kiistanalaisiin kysymyksiin. Rauhoittamalla metsiä haluamme tuottaa iloa lahjoittajille, myyjille, luonnossa samoilijoille ja metsän eläimille.

Hölttä huomauttaa, että Suomi on sitoutunut pysäyttämään luonnon monimuotoisuuden köyhtymisen vuonna 2010. Hakkuumääriä lisättäessä tuhotaan kuitenkin aina myös suojelluista arvokkaita metsäalueita.

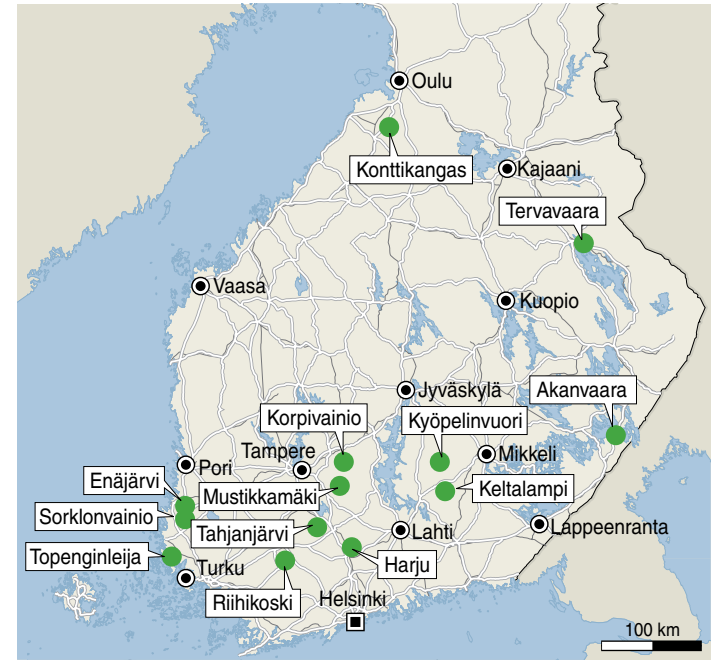
ess.fi

Ota kantaa!
Haluaisitko lahjoittaa rahaa, jolla voitaisiin ostaa metsää rauhoitettavaksi Päijät-Hämeestä?

–Heti seuraavana päivänä metsäyhtiöiden johtajat kuitenkin ilmoittivat, että yhtiöt supistavat tuotantoaan tästä riippumatta. Lisäksi lehtitietojen mukaan puuta olisi kyllä tälläkin hetkellä myynnissä kotimaassa, mutta yhtiöt eivät sitä osta.

Se tekee puheet puupulasta kyseenalaisiksi.

Luonnonperintösäätiön suojelumetsät

STT, lähde: Luonnonperintösäätiö

MITEN METSÄT SUOJELTU?

- Luonnonperintösäätiö ostaa lahjoitusvaroin metsiä käypään hintaan.
- Säätiö ostaa Etelä- ja Keski-Suomesta reheviä, monimuotoisia vanhoja metsiä, joissa esiintyy avainbiotooppeja, lahoppuustoa, pienvesiä, jättihaapoja ja -koivuja.
- Eniten säätiö on suojellut vanhoja metsiä, mutta joukkoon mahtuu myös soita ja perinneympäristöjä.
- Luonnonperintösäätiöllä on kannatusyhdistys Ikimetsä. Jäseniä on 800 ja jäsenmaksu 25 euroa. Säätiöön voi tulla Metsän kummiksi eli säännölliseksi lahjoittajaksi. Kummijäsenille luvataan jatkuvasti tietoa metsäkaupoista ja siitä, miten omat lahjoitukset kartuttavat suojelupinta-alaa.
- Tarkoituksena on myös kehittää tiedottamista ostettujen metsien aarnioitumisesta.
- Uusin kauppa on Keltalampi-niminen metsätila Kousanmällä Ylä-Rievelin järven etelärannalla Heinolassa.
- Ostot 281 hehtaaria, joista suurin osa lounaisesta Suomesta.
- Suomen metsien omistus: 60 prosenttia yksityiset, valtio 26 prosenttia, metsäyhtiöt 9 prosenttia, kunnat, seurakunnat, säätiöt 5 prosenttia.

Lisää tietoa osoitteista luonnonperintosaatio.fi, ikimetsanystavat.fi, metso.fi

Keltalampi lumpeita valkoisenaan

■ Astunko tuolle kivelle vai kaadunko tähän? Avohakkuu on niin surullista ketsalla, että onneksi vaikea maasto vaatii tarpojalta kaiken huomion.

Hiki valuu silmiin, muurahaiset ahmivat hyttysöljyn suojaamaa ihoa ja parmaat piirittävät.

–Perillä ollaan, huikkaa Luonnonperintösäätiön toiminnanjohtaja **Anneli Jussila**.

Olemme katsomassa säätiön uusinta hankintaa, kahdeksan hehtaarin metsätilaa Heinolan Paason kylässä Mäntyharjun rajalla. Piantti on vajaat 300 metriä kanttinsa. Ylä-Rievelin järveä ei näy, mutta se on meistä pohjoiseen.

Hikoilu kannatti. Edessä avautuu metsämaisema, johon ihmiskäsi ei ole kajonnut. Nenässä tuoksu suor-puru.

Suoraryhtisiä mäntyjä kurottelee taivasiin. Rungoissa näkyy vanhoja punaleimoja, mutta sitten metsänomistaja on tullut toisiin aatoksiin: leimikkoo ei sittenkään kaadeta, vaikka siitä saisi kunnan hinnan.

Metsässä ei sotien jälkeen ole tehty mitään metsänhoidollisia toimia. Valtio antoi rauhan tultua palstan evakkojen joutuneelle karjalaisperheelle, joka asuttettiin Heinolan seutuville. Metsä oli sen verran kaukana muista tiluksista, että se

Lumme kukkii Keltalammella, jonka vesi on soisen tummaa.

sai kasvaa lähes koskemattomana.

Juuri tällaisia metsiä Luonnonperintösäätiö haluaa rauhoittaa. Luonnonmetsässä on eri-ikäisiä puita, ja tavoiteltavat aarnioitumisen merkit näkyvät jo: keloiksi kuivettuneita havupuita ja pötkelöiksi kuolleita lehtipuita pystyssä ja kaatuneina, pahkat ja käävät kyljissään. Tuossa tuohi jo käpristyy eroon koivusta, joka on kellahtanut kyljelleen sammalvuoteelle.

Tämä jos mikä on suomalainen sielunmaisema. –Tekisi mieli leiriytyä ja pulahtaa Keltalammessa, Jussila unelmoi.

Mitä siitä tuumaisi emokarhu poikineen tahi valkoselkätikka? Nekin on näillä main nähty.

Ihmislähtöisessä varttunut metsä vaihtuu pusikkoon, joka on kasvanut avohakkuulle. Kumman puolen valitset?